

Acte d'homenatge anyal al poeta

JACINT VERDAGUER

Commemoració del 122è aniversari del seu traspàs

(Folgueroles, 17 maig 1845 – Vil·la Joana de Vallvidrera, 10 juny 1902)

Barcelona, cementiri de Montjuïc, diumenge, 16 de juny de 2024

Programa

- ▶ A les 9 del matí. Autocar al cementiri: sortida Metro Drassanes, Rambla Santa Mònica.
- ▶ Cementiri de Montjuïc: Ofrena floral a tombes de personalitats, commemoracions:
Any Àngel Guimerà i Joan Salvat-Papasseit, Centenari del naixement de Jordi Carbonell.
President Macià sempre. Ofrena solidària.
- ▶ A les 12: Acte d'homenatge a la tomba de Jacint Verdaguer (Via Sant Joan, Agrupació 9, n. 1)
- ▶ Presentació: Josep Ma. Farré Pedrós, pedagog, i Maria Dolors Vinyoles, pedagoga.
- ▶ Benvinguda.
- ▶ Ofrena floral: - Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya
- Ajuntament de Barcelona
- Entitats verdaguerianes de Folgueroles -
- Unió Excursionista de Vic
- Indrets del Record
- ▶ "El cant dels ocells" interpretat al violoncel per Miquel Sala i Claveras, de Vic.
- ▶ Recitació de versos de Verdaguer: Joana Ventura, rapsoda.
- ▶ "L'emigrant", interpretat pel baríton Salvador Molins.
- ▶ Paraules de:
 - Josep Maria Vall, Cap de l'Oficina de Relacions Institucionals, de la Conselleria de Cultura
 - Xavier Roviró, mestre, folklorista, exalcalde de Folgueroles.
 - Jordina Boix, directora de la Fundació Jacint Verdaguer.
 - Carme Torrents, presidenta d'Amics de Verdaguer de Folgueroles.
- ▶ Jordi Mir, lingüista, escriptor i excursionista, presenta la Diada de Verdaguer Excursionista a La Vil·la Joana Casa-Museu Verdaguer, de Vallvidrera, transformada en Jornades de Verdaguer Excursionista.
- ▶ Representant de la Unió Excursionista de Vic, valedors enguany de les Jornades de Verdaguer Excursionista.
- ▶ Jordina Boix, directora de la Fundació Jacint Verdaguer, presentarà, amb els seus autors, Àlvar Valls i Roser Carol, la trilogia d'obres dedicades a Verdaguer: la novel·la biogràfica *Entre l'infern i la glòria*, publicada el 2020, la cronologia *Verdaguer dia a dia, apareguda* el 2023 i *Bibliografia general de Jacint Verdaguer (1864-1923)*, publicada aquest 2024.
Els autors faran una explicació del contingut i del procés d'elaboració d'aquestes obres..
- Paraules de cloenda: Indrets del Record.
- ▶ Cant d'Els Segadors.

Notes:

* Obsequi als assistents d'un opuscle de record.

* Qui ho desitgi podrà adquirir els llibres de la trilogia Valls-Carol.

Col·laboració:

* Ajuntament de Barcelona: Equip de so.

Direcció del Cementiri de Montjuïc:

* Neteja tot l'any i enjardinament de la tomba de Verdaguer.

Durant l'acte hi haurà cadires per a seure la gent gran i un tendal per als qui parlaran.

A les 9 del matí, Sortida de l'autocar : Estació Metro Drassanes, Línia 3 (Verda), sortida Rambla Santa Mònica.

A 2/4 de 3: Dinar d'amistat al cor de Barcelona, la ciutat viscuda i cantada per Verdaguer.

Tarda: Passeig per davant de llocs on féu estada Verdaguer entorn de la Rambla.

Import: Autocar- ruta i dinar; 39 €

Inscripcions: Indrets del Record indretsdelrecord@gmail.com - Telèfon: 93 317 84 68

Llibreria Clau de Volta: 1951eduard.cb@gmail.com

121è aniversari del traspàs de Jacint Verdaguer, 11 de juny 2023

Verdaguer, amb la seva obra va restituir la llengua i va evocar la història

Acte d'homenatge anyal al poeta

JACINT VERDAGUER

Commemoració del 122è aniversari del seu traspàs

Barcelona, cementiri de Montjuïc, diumenge, 16 de juny de 2024

El verdaguerista Isidre Magrinyà

Per Joan Torrent i Fàbregas

El mes d'agost de 1973 traspassà Isidre Magrinyà i Ferrer; havia nascut l'any 1901 a Barcelona. Persona força coneguda en els medis artístic-cultural més tradicionals de la ciutat, com el liceista i el del palau (posseïa la medalla, única, de cinquanta anys d'assistència a les funcions del Liceu). Pel seu establiment de la barreteria del Portal de l'Àngel, on antigament existí un obrador d'imatgeria –segons una tradició, sembla que hi fou restaurada la imatge de la Mare de Déu de Montserrat-, desfilava una clientela en la qual abundava la clerecia; i a la rebotiga sovint s'esqueien persones conegudes fent tertúlia.

Magrinyà, que tenia arrelada l'afecció col·leccionista, aconseguí de formar una important biblioteca de llibres i documents de temàtica que responia als seus cultes i devocions barcelonins. El seu fons verdaguerià és probablement el més important de Barcelona quant a edicions catalanes de les obres de l'autor de *L'Atlàntida*, bo i contenint també la major part de la bibliografia i una col·lecció d'articles de diaris i revistes sobre el poeta.

Però Magrinyà no es limità a col·leccionar llibres de Verdaguer: ensem fou un dels membres actius destacats de la gran família verdaguerista. És oportú d'evocar ací dos casos característics de l'activitat de Magrinyà. En l'escaiença del cinquantenari de la mort del poeta (any 1952), subsistien, entorn de la seva figura, alguns punts foscos. D'una banda, la prevenció que el sol nom de la família Duran suscitava encara, i d'altra banda, l'actitud de reserva dels marquesos de Comillas envers llur capellà-almoïner, mantinguda, almenys aparentment, pels descendents. S'esdevingué la reaparició providencial d'Empar Duran, filla de donya Deseada, que tothom creia morta, la qual vivia obscurament, acollida en un asil de Madrid, i mantenia un record reverencial de la convivència domèstica amb el capellà-poeta. La seva "resurrecció" desvetllà un corrent de simpatia envers ella i la seva mare; i llur rehabilitació fou un fet, mercès a Jesús Pabón, al pare Pacífic de Vilanova, a Isidre Magrinyà i a alguns altres verdagueristes que feren viatges a Madrid per entrevistar-se amb Empar i combateren la "llegenda negra" sobre la família protegida per mossèn Cinto.

Quant a la reconciliació pública dels Comillas amb la memòria de llur almoïner, és un episodi una part força important del qual hom ha d'atribuir en justícia a Magrinyà. En efecte, ell fou qui promogué la idea d'inscriure la dedicatòria de *L'Atlàntida* al monument d'Antonio López, una idea que es realitzà al moment del centenari de la Transatlàntica (1950). I quan, dos anys després, s'escaigué el cinquantenari de la mort de Verdaguer, aprofitant l'avinentesa, Magrinyà i el pare Pacífic de Vilanova organitzaren un acte d'homenatge dels Ordes franciscans a Verdaguer, al Saló de Cent de l'Ajuntament, el comte de Ruiseñada, quart marquès de Comillas, hi féu un discurs històric, una declaració oberta que definitivament esvania totes les reserves i els malentesos entre la seva família i el capellà-almoïner.

A aquests mèrits verdaguerians de Magrinyà cal afegir els articles que publicà a les revistes "Criterion" i "San Jorge", al "Diario de Barcelona", etc. I també alguna conferència a Franciscàlia. Hem pogut comprovar que la important biblioteca verdagueriana que Magrinyà formà amb constància exemplar, és zelosament conservada pels familiars i que no hi ha cap perill que es dispersi.

El record d'Isidre Magrinyà referma oportunament la puixança del verdaguerisme, aquest fenomen extraordinari –que reclama un estudi a fons- de la perduració de l'estimació de mossèn Cinto, tan viva i entranyable en el nostre poble.

"El verdaguerista Isidre Magrinyà". Joan Torrent i Fàbregas. Serra d'Or. Any XVI, núm. 178, juliol, 1974. Pàg. 30.

Recerca: *Bibliografia general de Jacint Verdaguer (1864-2023)*. Àlvar Valls i Roser Carol. Folgueroles: Verdaguer Edicions. Col·lecció Eines 2. Primera edició: abril 2024. Fitxa 6892, p 544.

Isidre Magrinyà fou dels primers a restituir l'acte d'homenatge a Verdaguer a la seva tomba, i va recomanar a **Josep Miracle** la seva continuïtat, que exercí fins al seu traspàs.

Unió Excursionista de Vic

La Unió Excursionista de Vic és una entitat emblemàtica amb una llarga trajectòria que va començar fa més de cent anys. La seva història és un testimoni de l'evolució del moviment excursionista a Catalunya i del compromís amb la natura, la cultura i l'esport.

L'entitat té i ha tingut sempre un impacte significatiu en la vida cultural i esportiva de Vic i la comarca d'Osona. L'impuls dels darrers anys amb l'Escola Esportiva fa que sigui un referent en la promoció de valors com l'amor per la natura, l'esport, la salut, la solidaritat i el treball en equip.

El seu llegat continua viu gràcies a la dedicació dels seus membres i la seva capacitat per adaptar-se als nous temps sense perdre de vista els seus principis fundacionals.

Diada de Verdaguer Excursionista, una iniciativa organitzada per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya i la Comissió Verdaguer Excursionista, que vol reivindicar la figura del poeta **Jacint Verdaguer** com a excursionista.

Diada de Verdaguer Excursionista a la Vil·la Joana Casa-Museu Verdaguer, de Vallvidrera.

Cada any, membres d'entitats excursionistes de Barcelona i algunes dels voltants, pertanyents al FEEC, sortien dels seus llocs d'origen, pujaven la muntanya de Collserola a peu i a les 12 del migdia confluien a la Vil·la Joana-Museu Verdaguer de Vallvidrera, a retre homenatge a Verdaguer excursionista.

Actualment aquest acte s'ha ampliat en **Jornades de Verdaguer Excursionista**, caminades i actes en llocs de records verdaguerians.

És la mateixa entitat que programa el recorregut dels actes que es proposen fer.

Enguany, de les **Jornades de Verdaguer Excursionista** se'n fa càrrec la **Unió Excursionista de Vic** que han preparat un extens i molt interessant programa d'actes. També l'anada al cementiri de Montjuïc, a la tomba de Verdaguer, en l'acte de commemoració del 122è aniversari del seu traspàs.

► **Verdaguer excursionista, afany d'aprendre, goig d'ensenyar**

Amb els textos de Verdaguer: ensenyar a aprendre, aprendre a ensenyar

A Verdaguer, l'impuls d'aprendre que li donava la seva singularitat intel·lectual, li feia engrandir els dots naturals d'observació, de sentiments i d'expressió. El geni que duia a dins, la gran imaginació, la sensibilitat sobresortint, en oferir-ho en la seva creació escrita ens fa participar de l'**afany d'aprendre i del goig d'ensenyar**.

En el Verdaguer excursionista hi trobem la descripció de la natura tota sencera. I ens sorprèn amb els enllaços, les comparances i les descripcions tan originals d'explicarho.

La Bibliografia culmina la trilogia verdagueriana de Valls i Carol

La *Bibliografia general de Jacint Verdaguer (1864-2023)*, d'Àlvar Valls i Roser Carol, apareguda el mes de maig d'enguany de la mà de Verdaguer Edicions, completa la trilogia verdagueriana d'aquests dos autors, formada també per *Verdaguer dia a dia. Cronologia de Jacint Verdaguer (1845-1902)* (2023) i per la novel·la biogràfica *Entre l'infern i la glòria* (Àlvar Valls, Edicions de 1984, 2020). El conjunt, en el qual els autors han treballat durant vint anys, és **un treball monumental sobre la vida i l'obra de Jacint Verdaguer**, presentat en diversos registres: la creació literària en una novel·la de 1.000 pàgines, la biografia estructurada en forma cronològica amb quasi 5.000 dies coberts de la vida del poeta, i la bibliografia amb més de 9.000 referències d'obres publicades de Verdaguer i sobre Verdaguer.

Tomb de respecte i record pel cementiri de Montjuïc

Ofrena floral a tombes de personalitats relacionades amb Verdaguer

► **Any Àngel Guimerà**, organitzat pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament del Vendrell, població que acull la Casa Museu Àngel Guimerà. Tota la programació ha de servir perquè Àngel Guimerà sigui tan justament homenatjat com prou degudament conegut i llegit arreu dels territoris de parla catalana, no només com a dramaturg, sinó com a poeta, catalanista i defensor dels drets humans.

No hem d'oblidar tampoc la faceta del Guimerà activista catalanista, verbalitzador d'algunes de les idees de força del moviment tant a la publicació *La Renaixença* que dirigia amb col·laboració amb el seu amic Pere Aldavert, com en nombrosos discursos recollits posteriorment a *Cants a la pàtria* (1906). La seva imatge pública tingué un gran relleu, no només com a ideòleg del catalanisme, sinó que també fou un personatge enormement popular.

Els dies 14, 15 i 16 de novembre, la Societat Verdaguer organitzarà el XII Col·loqui Internacional Verdaguer en el qual posaran l'atenció a la condició de Guimerà i Jacint Verdaguer d'agents decisius de la configuració de l'espai literari català contemporani. Aquestes jornades se celebraran als municipis del Vendrell, Folgueroles i Vic.

♣ **Ofrena floral a la tomba d'Àngel Guimerà** (Santa Cruz de Tenerife 6 de maig 1845 - Barcelona 18 de juliol de 1924) Tomba: Cementiri de Montjuïc, Via Sant Josep, Agrupació 3 hipogeu bizantí, núm. 9. Poeta i dramaturg. Centenari de la seva mort.

"Catalunya no ha mort. Cada any, tal dia com avui, a propis i a estranys, als germans i als qui no volen ser-ho, als fills de Espanya tota i als de més enllà del reialme, se'ls hi diu ben alt des d'aquesta sala: Catalunya no ha mort!"

Del: Discurs de presidència del Jocs Florals". Barcelona, 1889.

Edició: *Cants a la Pàtria*. Barcelona: La Renaixença, 1906, pàg. 2.

Tomba d'Àngel Guimerà i de

♦ **Pere Aldavert** (Barcelona 1850–1932) periodista, escriptor i polític. Fou un dels més entusiastes impulsors dels inicis del moviment catalanista, del qual fou un personatge clau.

Boicot dels intel·lectuals

Monument a Verdaguer al Passeig de Sant Joan cantonada Avinguda Diagonal

► **El 14 de maig de 1924** s'inaugurà oficialment el monument a Verdaguer. A l'acte hi assistiren el dictador Primo de Rivera, el rei Alfons XIII, el nomenat president de la Mancomunitat del moment Alfons Sala, l'alcalde de Barcelona i per part de la família de Verdaguer, el seu nebot Jacinto Llussà i Verdaguer. Paral·lelament a la inauguració, els intel·lectuals catalans, en contra de la manipulació que s'estava fent de Verdaguer per part del règim, **capitanejats pel dramaturg Àngel Guimerà**, boicotejaren l'acte oficial i rendiren homenatge a Verdaguer a la seva tomba al cementiri de Montjuïc.

Tombes al voltant de la d'Àngel Guimerà:

- ♦ **Joan Vinyoli**, (Barcelona, 1914 - 1984) poeta i traductor.

*Qui d'amor s'abriga
puja l'esglaó
que el deixa a l'artiga
del saber major.*

Joan Vinyoli

- ♦ **Josep F. Fonrodona i Vila, el primer difunt del cementiri.** Hi fou enterrat pocs dies després de la inauguració del recinte, el 19 de març de 1883. "Tal com indica l'epitafi, va ser un indià que se'n va anar a Cuba per provar fortuna, i ho va aconseguir, es convertí en l'alcalde de la ciutat de Matanzas. No és un fet sense importància que el primer enterrat en el cementiri fos un català establert a Cuba, al contrari, és molt indicatiu del paper fonamental dels indians i el capital que repatriaven en la Barcelona d'aquells anys, sobretot en l'impuls industrial, en el modernisme i, també, en la creació del nou cementiri de Montjuïc."

- ♦ **Santiago Rusiñol** (Barcelona, 1861 - Aranjuez, 1931), pintor, escriptor, periodista i dramaturg. Rusiñol escriví *El místic*, amb aquesta obra vol enaltir la figura del poeta Verdaguer com a model d'artista, víctima de la incomprensió i la hipocresia de l'època; la importància de la rebel·lió, la independència de criteri i el dret a la diferència: la llibertat del geni." L'obra fou estrenada al teatre Romea de Barcelona, per la companyia del Teatre Català, el 5 de desembre de 1903, sota la direcció del primer actor Enric Borràs. Se'n va fer una versió cinematogràfica el 1926, i una altra el 1950.

- ♦ **Lluïsa Denís i Reverter (Barcelona, 1862-1946)**, l'esposa de Santiago Rusiñol, artista polifacètica, autora teatral, compositora, pintora i dibuixant, autora del text i la música de diverses sarsueles i de cançons.

- ♦ **Joan Amades** (Barcelona, 1890 -1959), etnòleg i un reconegut folklorista.

► Any Joan Salvat-Papasseit

Organitzat pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. "L'objectiu de l'Any és difondre l'obra de Salvat-Papasseit tant en vers com en prosa, donar a conèixer el seu compromís social i la seva dimensió inquieta, jove i entusiasta. Un poeta que no va tenir estudis, només lectures, segurament això també el va fer més atrevit en les formes. Un poeta que reivindica la figura del Poeta en majúscules, i que representa, també, un avantguardisme avançat a Europa, en fons i forma. I un poeta revolucionari en el seu vessant polític i social, també en la seva poesia. L'Any Salvat-Papasseit ha de servir per difondre la seva obra tant en prosa com en vers, perquè es mantingui viva en els catàlegs editorials i perquè es tradueixi a d'altres llengües, però també ha de servir per fer conèixer el seu entusiasme vital, el seu pensament, el seu compromís social i la seva tasca d'articulista. Cal que la dimensió humana, inquieta, jove, rebel, entusiasta, social, àcrata, catalana i romàntica impregnin la commemoració de l'Any amb la seva saviesa i amb la seva poesia."

♣ Ofrena floral a la tomba de Joan Salvat-Papasseit

Joan Salvat-Papasseit (Barcelona, 16 de maig de 1894 – 7 d'agost de 1924), **poeta**.

Centenari de la seva mort

Via Sant Jordi, Agrupació 7, columbari B, 563, 2n pis

LES GORGES

A Sant Martí del Canigó
la veu ressona que us esglaia.
Diu: Catalunya!
i la remor
sempre contesta:
Esclava a Espanya.
Si prens coratge
els ulls al cel
i alces el braç
gest de venjança,
a Sant Martí sents una veu
i a cau d'orella:
També a França.

Joan Salvat-Papasseit

I a la tomba veïna:

♦ **Josep Maria Folch i Torres** (Barcelona, 1880-1950) novel·lista, narrador i autor teatral. És considerat el creador del teatre català per a infants.
I la seva muller **Maria Camarasa**, traspassada el 1945.

♣ Ofrena floral a la tomba de Jordi Carbonell - Centenari del naixement

Barcelona, 11 de Setembre de 2014

Jordi Carbonell i de Ballester

(Barcelona, 23 d'abril de 1924 – 22 d'agost de 2016), filòleg, professor i polític.

► **Jordi Carbonell va néixer a Barcelona el 23 d'abril de 1924, fa cent anys.** Per a algú que va dedicar la seva vida al país i la llengua, trobo que néixer la diada de Sant Jordi ja és tota una declaració d'intencions. Jordi Carbonell ve del silenci antic i llarg del franquisme i és dels valents que s'alça perquè vol ser lliure i estima la vida, i no li fa por exigir les coses que li neguen. Encara que l'exigència sigui tan temerària com parlar català amb la policia l'any 1971, fins i tot a comissaria mentre el torturaven. O davant del jutge. És el meu dret, els deia. El que nosaltres no gosem fer avui en dia per por de molestar el jutge o allargar el procés, Jordi Carbonell ho feia en ple franquisme." (M. Estruch a Vilaweb.)

► **Jordi Carbonell va morir a Barcelona el 22 d'agost de 2016.** Va ser professor a la Universitat Autònoma de Barcelona. Va impartir docència també a la Universitat de Càller (Sardenya) i a la Universitat de Liverpool (Regne Unit).

Fou membre fundador de l'Associació de Sociolingüistes de Llengua Catalana i de la Societat Catalana d'Estudis Històrics, filial de l'Institut d'Estudis Catalans (del qual, va ser nomenat membre numerari el 1972). Entre 1963 i 1972, va dirigir la *Gran Enciclopèdia Catalana*. Va destacar en la lluita antifrancquista, formà part del Front Universitari de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya. Detingut el 12 de gener de 1971, i les altes esferes del govern franquista de l'època, li prohibiren exercir a la universitat a causa de les seves activitats i conviccions cíviques i polítiques. Entre els nombrosos reconeixements que va rebre, destaquen la Creu de Sant Jordi (1984), la medalla d'Or de la Generalitat (2001), la medalla d'honor de Barcelona (2002), el premi Dignitat de la Comissió de la Dignitat (2014) i el Premi Pompeu Fabra (2016)

♣ **Ofrena floral a la tomba del President de Catalunya, Francesc Macià**

"El cant dels ocells" interpretat al violoncel per **Miquel Sala Claveras**, de Vic.

Tomba del president Macià, tot l'any visitada, de pas o expressament.

"Nosaltres som ciutadans d'un poble que ha estat lliure i que ho vol tornar a ser."

Francesc Macià

► **El president Francesc Macià moria el dia de Nadal de 1933**

Cada any, el dia de Nadal, aniversari de la mort del president, el Govern de la Generalitat, el Parlament de Catalunya i grups polítics i entitats, fan l'Ofrena floral a la seva tomba.

► **President Macià sempre.** Ofrena solidària per a la **Casa Macià-Vallmanya**, d'Alcarràs

*Ofrena solidària en honor al president Macià
per part del poble dels Països Catalans
i en record de personalitats il·lustres
de tots els temps de la nostra història.*

Homenatge del Parlament de Catalunya al President Macià.

Sessió del Parlament de Catalunya del dia 29 de desembre de 1933.

Panegíric pronunciat pel conseller de Cultura **Ventura Gassol**.

(Publicació: Fundació Francesc Macià. Barcelona, desembre de 1981)

“Fa un any i pocs dies que en aquesta capçalera del banc roig del Govern de Catalunya, s’aixecava la figura per tots inoblidable del que ha estat el primer President de la Generalitat de Catalunya moderna.

Fou en aquella ocasió **(1)** que el **President de la Generalitat de Catalunya** parlava amb una paraula plena de ressons històrics, comparant **aquesta assemblea que ell inaugurava**, amb l’antiga assemblea d’aquella Junta de **Braços de Catalunya**, la darrera vegada que es reunia -com ell deia aquí- **per acordar la guerra contra l’usurpador de les nostres llibertats, de mala memòria, Felip V**.

Però per no donar solament un to negatiu a les seves paraules, no sols es va cenyir a parlar de coses adverses, sinó que Macià va desgranar aquí una sèrie de records **en què no hi mancava cap dels homes il·lustres de Catalunya**. No s’oblidà dels **literats**, no s’oblidà dels **polítics**, ni dels **qui han portat els moviments socials** a Catalunya.

I dintre de cada matís no oblidava cap nom, fos del color i fos del partit que fos.

Jo recordo que partint de **Ramon Llull** acabava amb els **poetes** i amb els **literats contemporanis** de Catalunya. Partint dels **comtes fundadors** acabava amb aquell del qual fou dit que era **el seny ordenador de Catalunya, en Prat de la Riba**. I entre els **promotors dels moviments socials**, partint dels més antics no oblidà les figures per ell com per nosaltres molt estimades del **doctor Martí i Julià**, d’en **Layret** i d’en **Seguí**. I ho deia d’una manera com per a donar la sensació que **en la tradició dels pobles tothom hi ha d’ésser comptat**, figurant-hi tot el que representi un matís o una característica de la seva ànima.”

[....]

(1) Discurs del President de la Generalitat de Catalunya, Francesc Macià, sobre la inauguració del Parlament de Catalunya, publicat el 6 de desembre de 1932 al *Diari de Sessions* del Parlament de Catalunya.

► A les 12 : Acte d’homenatge anyal al poeta Jacint Verdaguer a la seva tomba.

LA PLANA DE VIC

A L'ESBART DE SOS POETES

Niuada de calàndries, poetes de ma terra,
jo enyoro vostres càntics d'amor, dintre la mar;
avui que el maig aboca ses flors pel pla i la serra,
ai!, qui us sentís a l'hora de l'alba refilar!

Qui pogués amb vosaltres volar per les rouredes
que beuen les suades de l'aspre Pirineu,
i vora els banys de cisnes d'aqueixes pollancredes
descabdellar lo somni que és vida del cor meu!

[...]

Castells de Sabassona, d'Orís i de Centelles,
gegants d'altres centúries, encara alçau lo front?
Podré tornar a veure-us, masies i capelles
d'on raja amb l'amor patri la fe com d'una font?

Sant Jordi, guarda encara ses Lloses gegantines,
sepulcre de reis celtes o de llurs déus altar?
Ripoll, com altre fènix, renaix de ses ruïnes,
o l'arbre de la pàtria s'acaba d'esbrancar?

I l'arbre que us abriga, com deu ja fer bona ombra,
ornat de nou brancatge son tronc ja revellit!
Los raigs del sol, com deuen jugar amb sa resombra,
com vol de papallones per un verger florit!

Me'n guarda de mos somnis algun d'aletes blanques?
Volaren tots com fulles que escampa la tardor?
Les caderneres troben un niu entre les branques;
mos cànctics per niuar-hi trobaren algun cor?

Almenys oint los vostres d'amor i juvenesa,
de l'aigua al dolç murmuri, qui somniar pogués!
Mes ai!, fuig com la vida ma nau pel vent empesa,
qui sap a l'ombra dolça si ens hi veurem mai més!

Què amargues són, què amargues d'aquesta mar les ones
per qui nasqué en la terra i en un bressol florit!
dolç aire de la pàtria que a tots la vida dónes,
per què a mi sols tes ales m'allunyen del seu pit?

Niuada de calàndries, poetes de ma terra,
jo enyoro vostres cànctics d'amor, dintre la mar;
avui que el maig aboca ses flors pel pla i la serra
cantau, cantau vosaltres, deixau-me a mi plorar!

Jacint Verdaguer

Davant les Illes Terceres, 15 de maig de 1875.

III

Indrets del Record

Indretsdelrecord@gmail.com